A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2025. szeptember 11.*

„Előzetes döntéshozatal – Mezőgazdaság – A borpiac közös szervezése – A bornevek oltalmára vonatkozó közösségi szabályozás – 1493/1999/EK rendelet – 54. cikk – Meghatározott termőhelyről származó minőségi borok (m. t. minőségi borok) – 479/2008/EK rendelet – 43. cikk (2) bekezdése és 51. cikk – 1234/2007/EK rendelet – A 118k. cikk (2) bekezdése és 118s. cikk – 1308/2013/EU rendelet – A 101. cikk (2) bekezdése és 107. cikk – A nemzeti jog által elismert m. t. minőségi borok uniós oltalma – Valamely oltalom alatt álló bornév és az ezen megjelöléssel azonos szót tartalmazó, közismert korábbi védjegy közötti ütközés – Állítólagosan megtévesztő megjelölés – Átmeneti szabályozás – Az oltalom automatikus kiterjesztése – Az oltalmi szabályozás kimerítő jellege – Jogbiztonság”

A C-341/24. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Corte suprema di cassazione (semmítőszék, Olaszország) a Bírósághoz 2024. május 8-án érkezett, 2024. május 8-i határozatával terjesztette elő

a **Duca di Salaparuta SpA**

és

a **Ministero dell’Agricoltura, della Sovranità alimentare e delle Foreste**,

a **Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta**,

a **Baglio Gibellina Srl**,

a **Cantina Giacco Soc. coop. agricola**,

a **Madonna del Piraino Soc. coop. agricola**,

között

a **Botte di Vino di VH & C. Snc**,

a **Baglio San Vito Srl**, felszámolás alatt,

a **Romeo Vini di CZ & C. Sas**

* Az eljárás nyelve: olasz.

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök, S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei és N. Fenger (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Duca di Salaparuta SpA képviseletében S. de Bosio, R. Vaccarella és G. Vecchione avvocati, valamint D. Philippe avocat,

– a Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta, a Baglio Gibellina Srl és a Madonna del Piraino Soc. coop. agricola képviseletében F. Pacciani és S. Parlatore avvocati,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: M. Auciello és M. Di Benedetto avvocati dello Stato,

– a portugál kormány képviseletében P. Barros da Costa, J. Ramos és A. Ribeiro de Almeida advogados,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Di Masi, M. Konstantinidis és F. Thiran, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2025. április 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a borpiac közös szervezéséről szóló, 1999. május 17-i 1493/1999/EK tanácsi rendelet (HL 1999. L 179., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 26. kötet, 25. o.), a borpiac közös szervezéséről, az 1493/1999/EK, az 1782/2003/EK, az 1290/2005/EK és a 3/2008/EK rendelet módosításáról, valamint a 2392/86/EGK és az 1493/1999/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 29-i 479/2008/EK tanácsi rendelet (HL 2008. L 148., 1. o.; helyesbítés: HL 2008. L 220., 35. o.), a 2009. május 25-i 491/2009/EK tanácsi rendelettel (HL 2009. L 154., 1. o.; helyesbítés: HL 2011. L 313., 47. o.) módosított, a mezőgazdasági piacok közös szervezésének létrehozásáról, valamint egyes mezőgazdasági termékekre vonatkozó egyedi rendelkezésekről szóló, 2007. október 22-i 1234/2007/EK tanácsi rendelet (az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet) (HL 2007. L 299., 1. o.; helyesbítések: HL 2010. L 63., 30. o.; HL 2013. L 97., 4. o.; a továbbiakban: 1234/2007 rendelet), valamint a mezőgazdasági termékpiacok közös szervezésének létrehozásáról, és a 922/72/EGK, a 234/79/EK, az 1037/2001/EK és az 1234/2007/EK tanácsi rendelet hatályon

kívül helyezéséről szóló, 2013. december 17-i 1308/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 347., 671. o.; helyesbítések: HL 2014. L 189., 261. o.; HL 2014. L 232., 25. o.; HL 2016. L 130., 9. o.; HL 2014. L 232., 25. o.) értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet egyrészt a Duca di Salaparuta SpA társaság, másrészt a Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità alimentare e delle Foreste (mezőgazdasági, élelmiszerügyi és erdészeti minisztérium, Olaszország), a Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta (az EEM Salaparuta borok védelmével foglalkozó önkéntes konzorcium, Olaszország), valamint a Baglio Gibellina Srl, a Cantina Giacco Soc. coop. agricola, a Madonna del Piraino Soc. coop. agricola, botte di vino di VH & C. snc, a Baglio San Vito Srl, felszámolás alatt, és a Romeo Vini di CZ & C. S. társaságok között folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő, amelynek tárgya a Salaparuta oltalom alatt álló eredetmegjelölés európai uniós szintű bejegyzésének, valamint a „Salaparuta" szónak az olasz jogban ellenőrzött eredetmegjelölésként való elismerésének a törlése és/vagy érvénytelenségének megállapítása iránti kérelem, azon az alapon, hogy e megjelölések ütközésbe kerülhetnek az olyan borok vonatkozásában lajstromozott és ezen megjelöléssel azonos szót tartalmazó, közismert korábbi védjeggyel, amelynek a Duca di Salaparuta a jogosultja.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

A Párizsi Uniós Egyezmény

3 Az ipari tulajdon oltalmára létesült Párizsi Uniós Egyezményt 1883. március 20-án Párizsban írták alá, legutóbb 1967. július 14-én Stockholmban vizsgálták felül, és 1979. szeptember 28-án módosították (*Recueil des traités des Nations unies*, 828. kötet, 11851. szám, 305. o.; kihirdette: az 1970. évi 18. tvr.; a továbbiakban: Párizsi Uniós Egyezmény). Az Európai Unió valamennyi tagállama részese ezen egyezménynek.

4 Az említett egyezmény 10*bis* cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Az unió országai kötelesek az unió hatálya alá tartozók számára a tisztességtelen verseny ellen hathatós oltalmat biztosítani.

(2) A tisztességtelen verseny tényállását megvalósítja az ipar vagy kereskedelem tisztes szokásait sértő minden versenycselekmény.

(3) Meg kell tiltani nevezetesen:

1. minden olyan természetű cselekményt, amely bármilyen módon alkalmas arra, hogy valamelyik versenytárs telepével, áruival, vagy ipari, illetve kereskedelmi tevékenységével összetévesztésre vezessen;

[…]

3. minden olyan megjelölést vagy utalást, amelynek használata a kereskedelmi tevékenység során alkalmas arra, hogy a közönséget az áruk természetét, előállítási módját, jellemzőit, használhatóságát vagy mennyiségét illetően megtévessze."

A Madridi Megállapodás

5 A legutóbb 1967. július 14-én Stockholmban felülvizsgált, az áruk hamis vagy megtévesztő származási jelzésének megakadályozásáról szóló, 1891. április 14-i Madridi Megállapodás (*Recueil des traités des Nations unies*, 828. kötet, 11848. szám, 163. o.; kihirdette: az 1934. évi V. törvénycikk; a továbbiakban: Madridi Megállapodás) 3*bis* cikke értelmében:

„Az e megállapodás hatálya alá tartozó országok vállalják továbbá, hogy a termék eladása, bemutatása vagy kínálása során az arra vonatkozó megjelölés, hirdetés, számla, borlap, üzleti levelezés és iratanyag, és más kereskedelmi közlemény nem tartalmazhat olyan reklámjellegű jelölést, amely a nyilvánosság félrevezetésére alkalmas a termék származását illetően.”

A TRIPS-megállapodás

6 A Kereskedelmi Világszervezet (WTO) létrehozásáról szóló Egyezmény 1. C) mellékletében található, a szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló megállapodást (a továbbiakban: TRIPS-megállapodás) 1994. április 15-én Marrakeshben (Marokkó) írták alá, és a többoldalú tárgyalások uruguayi fordulóján (1986–1994) elért megállapodásoknak a Közösség nevében a hatáskörébe tartozó ügyek tekintetében történő megkötéséről szóló, 1994. december 22-i 94/800/EK tanácsi határozattal (HL 1994. L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.; kihirdette: az 1998. évi IX. törvény) hagyták jóvá. A TRIPS-megállapodásban részes felek a WTO tagjai, köztük az Unió összes tagállama, valamint maga az Unió.

7 Az e megállapodás I. részében szereplő 2. cikk 1. bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A jelen Megállapodás II., III. és IV. részét illetően a Tagoknak meg kell felelniük a Párizsi Konvenció […] 1–12. és 19. Cikkeinek.”

8 Az említett megállapodás II. részében szereplő 22. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„A jelen Megállapodás alkalmazásában földrajzi megjelölés valamely Tag területéről, vidékéről vagy helységéből származó olyan termékre vonatkozó megjelölés, amelynek meghatározott minőségét, hírnevét vagy egyéb jellemzőit lényegében a földrajzi eredet határozza meg.”

Az uniós jog

Az 1493/1999 rendelet

9 Az 1493/1999 rendelet 52. cikkének (1) bekezdése a következőket írta elő:

„Amennyiben egy tagállam egy meghatározott vidék nevét használja egy [meghatározott termőhelyről származó minőségi bor (m. t. minőségi bor)] vagy adott esetben egy m. t. minőségi borrá feldolgozandó bor jelölésére, akkor ezt a nevet nem lehet a borágazat olyan termékeinek jelölésére használni, amelyek nem az adott vidékről származnak, és/vagy amelyek nem a vonatkozó közösségi vagy nemzeti előírásoknak megfelelően kapták ezt a megnevezést. […]

[…]”

10 E rendelet 54. cikke így rendelkezett:

„(1) A »meghatározott termőhelyről származó minőségi borok« (»m. t. minőségi borok«) azok a borok, amelyek megfelelnek e cím rendelkezéseinek, valamint az ezekkel kapcsolatban elfogadott közösségi és nemzeti rendelkezéseknek.

[…]

(4) A tagállamok továbbítják a[z Európai] Bizottságnak az általuk elismert m. t. minőségi borok listáját, amelyen minden m. t. minőségi bor esetében feltüntetik azokat a nemzeti rendelkezéseket, amelyek ezeknek az m. t. minőségi boroknak a termelésére és előállítására vonatkoznak.

(5) A Bizottság a listát közzéteszi az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjának* C sorozatában.”

11 Az említett rendelet VII. mellékletének „Védjegyek” című F. pontja kimondta:

„[…]

2. Az 1. pont második b) alpontjától eltérően az olyan szőlőmustból nyert borra vonatkozó bejegyzett védjegy jogosultja, amely azonos:

– egy m. t. minőségi bor jelölésére szolgáló meghatározott termőhelynél kisebb földrajzi egység nevével, vagy

– egy földrajzi árujelzővel ellátott asztali bor leírására használt földrajzi egység nevével, vagy

– egy földrajzi árujelzővel ellátott importált bor nevével,

2002. december 31-ig akkor is folytathatja ennek a védjegynek a használatát, ha az 1. pont első bekezdése alapján nem jogosult erre a névhasználatra, azzal a feltétellel, hogy a szóban forgó védjegyet:

a) 1985. december 31-nél nem később jegyezték be a tagállam illetékes hatóságánál a bejegyzés idején hatályos jogszabályok szerint; és

b) bejegyzése óta megszakítás nélkül ténylegesen használták 1986. december 31-ig vagy, ha a bejegyzés 1984. január 1. előtt történt, legalább ez utóbbi dátum óta.

Azonban az olyan, borra vagy szőlőmustra vonatkozó közismert bejegyzett védjegy jogosultja, amely olyan szavakat tartalmaz, amelyek azonosak egy meghatározott termőhely nevével vagy a meghatározott termőhelynél kisebb földrajzi egység nevével, még ha az 1. pont alapján nem is jogosult ennek a névnek a használatára, akkor is folytathatja e védjegy használatát, amennyiben az az eredeti jogosultja személyének vagy az eredeti névadójának felel meg, azzal a feltétellel, hogy a védjegyet legalább 25 évvel a szóban forgó földrajzi névnek a termelő tagállam által az m. t. minőségi borokra vonatkozó közösségi rendelkezések szerinti hivatalos elismerését megelőzően jegyezték be, és hogy azt a védjegyet ténylegesen megszakítás nélkül használták.

Az m. t. minőségi bor vagy asztali bor leírására használatos földrajzi egység nevének használata ellen az első és második szakasz feltételeinek megfelelő védjegyekre nem lehet hivatkozni.

[…]”

A 479/2008 rendelet

12 Az 1493/2008 rendeletet a 479/2008 rendelet helyezte hatályon kívül. Ez utóbbi rendelet 129. cikke (2) bekezdésének e) pontja értelmében – a 113. cikk (1) bekezdésében említett eljárással összhangban elfogadandó szabályozás által előírt eltérő rendelkezés hiányában – a III. cím IV. fejezetét 2009. augusztus 1-jétől kellett alkalmazni.

13 A 479/2008 rendelet (5) preambulumbekezdése kimondta, hogy „helyénvaló a borágazatra alkalmazandó közösségi szabályozás alapvető átformálása”.

14 E rendelet (36) preambulumbekezdése értelmében:

„A Közösségben már létező eredetmegjelöléseket és földrajzi jelzéseket a jogbiztonság érdekében mentesíteni kell az új vizsgálati eljárás követelménye alól. Az érintett tagállamoknak ugyanakkor el kell juttatniuk a Bizottsághoz azokat az alapvető információkat és okmányokat, amelyek alapján nemzeti szinten elismerték azokat, ennek hiányában a termékek elveszítik az eredetmegjelölésre vagy a földrajzi jelzésre vonatkozó oltalmat. A létező eredetmegjelölések és földrajzi jelzések törlésének alkalmazási körét a jogbiztonság érdekében korlátozni kell.”

15 Az említett rendelet „Az oltalom iránti kérelem elutasításának okai” című 43. cikkének (2) bekezdése a következőket írta elő:

„Egy név nem élvezhet oltalmat eredetmegjelölésként vagy földrajzi jelzésként, amennyiben valamely védjegy hírnevének fényében az oltalom félrevezetheti a fogyasztót a bor valódi mibenlétének vonatkozásában.”

16 Ugyanezen rendelet 46. cikke kimondta:

„A Bizottság létrehozza és frissíti az oltalom alatt álló eredetmegjelölések és földrajzi nevek nyilvános hozzáférésű elektronikus nyilvántartását.”

17 A 479/2008 rendelet „Törlés” című 50. cikke ekképpen rendelkezett:

„A 113. cikk (2) bekezdésében említett eljárással összhangban a Bizottság kezdeményezésére vagy egy tagállam, harmadik ország vagy jogos érdekkel rendelkező természetes vagy jogi személy kellőképpen megindokolt kérésére törölhető az eredetmegjelölés vagy földrajzi jelzés oltalma, amennyiben a kapcsolódó termékleírásnak való megfelelés már nem biztosított.

[…]”

18 E rendelet „Létező oltalom alatt álló bornevek” címet viselő 51. cikke így szólt:

„(1) Az 1493/1999 […] rendelet 51. és 54. cikkével és a 753/2002/EK rendelet [az egyes borászati termékek leírása, jelölése, kiszerelése és oltalma tekintetében az 1493/1999/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó egyes szabályok megállapításáról szóló, 2002. április 29-i] 753/2002/EK bizottsági rendelet [HL 2002. L 118., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 35. kötet, 455. o.] 28. cikkével összhangban oltalom alatt álló bornevekre az e rendelet szerint oltalom automatikusan érvényes. A Bizottság bevezeti ezeket az e rendelet 46. cikke szerinti nyilvántartásba.

[…]

(4) Az 50. cikk nem vonatkozik az (1) bekezdésben említett létező oltalom alatt álló bornevekre.

Az a döntés hozható 2014. december 31-ig a Bizottság kezdeményezésére és a 113. cikk (2) bekezdésében említett eljárással összhangban, hogy az (1) bekezdésben említett létező oltalom alatt álló bornevek oltalma törölhető, amennyiben azok nem felelnek meg a 34. cikkben foglalt feltételeknek.”

19 A 479/2008 rendeletet 2009. augusztus 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte a mezőgazdasági piacok közös szervezésének létrehozásáról, valamint egyes mezőgazdasági termékekre vonatkozó egyedi rendelkezésekről szóló 1234/2007/EK rendelet (az egységes közös piacszervezésről szóló rendelet) módosításáról szóló, 2009. május 25-i 491/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 154., 1. o.; helyesbítés: HL 2011. L 313., 47. o.).

20 A 491/2009 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy a hatályon kívül helyezett rendeletre, azaz a 479/2008 rendeletre való hivatkozásokat az 1234/2007 rendeletre való hivatkozásként kell értelmezni az említett rendelet XXII. mellékletében foglalt, vonatkozó megfelelési táblázattal összhangban.

Az 1234/2007 rendelet

21 Az 1234/2007 rendeletbe tehát a 491/2009 rendelet alapján 2009. augusztus 1-jei hatállyal beépült a 479/2008 rendelet.

22 Az 1234/2007 rendelet „Az oltalom iránti kérelem elutasításának okai” című 118k. cikkének (2) bekezdése a következőket írta elő:

„Egy név nem élvezhet oltalmat eredetmegjelölésként vagy földrajzi jelzésként, amennyiben valamely védjegy hírnevének fényében az oltalom félrevezetheti a fogyasztót a bor valódi mibenlétének vonatkozásában.”

23 E rendelet 118n. cikke így rendelkezett:

„A Bizottság létrehozza és naprakésszé teszi az oltalom alatt álló eredetmegjelölések és az oltalom alatt álló földrajzi nevek nyilvános hozzáférésű elektronikus nyilvántartását.”

24 Az említett rendelet „Törlés” címet viselő 118r. cikke kimondta:

„[A Bizottság] törölhet[i] az eredetmegjelölés vagy földrajzi jelzés oltalm[át], amennyiben a kapcsolódó termékleírásnak való megfelelés már nem biztosított.

[…]”

25 Ugyanezen rendelet 118s. cikke, amely a „Létező oltalom alatt álló bornevek” nevet viselte, a következőképpen szólt:

„(1) Az [1493/1999] rendelet 51. és 54. cikkével és a [753/2002] rendelet 28. cikkével összhangban oltalom alatt álló bornevekre az e rendelet szerinti oltalom automatikusan érvényes. A Bizottság bevezeti ezeket az e rendelet 118n. cikke szerinti nyilvántartásba.

[…]

(4) A 118r. cikk nem vonatkozik az (1) bekezdésben említett létező oltalom alatt álló bornevekre.

A Bizottság 2014. december 31-ig saját kezdeményezésére és a 195. cikk (4) bekezdésében említett eljárással összhangban dönthet úgy, hogy az (1) bekezdésben említett létező oltalom alatt álló bornevek oltalma törölhető, amennyiben azok nem felelnek meg a 118b. cikkben foglalt feltételeknek.”

Az 1308/2013 rendelet

26 Az 1308/2013 rendelet 230. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében az 1234/2007 rendelet hatályát veszti, kivéve azon rendelkezéseit, amelyek az 1308/2013 rendelet 230. cikke (1) bekezdésének második albekezdése, valamint (2) és (3) bekezdése értelmében továbbra is alkalmazandók. E rendelet 232. cikke (1) bekezdésének második albekezdéséből kitűnik, hogy azt 2014. január 1-jétől kell alkalmazni, a 232. cikkben előírt különös rendelkezések sérelme nélkül.

27 Az 1308/2013 rendelet 101. cikkének (2) bekezdése az alábbiakat írja elő:

„Olyan elnevezés nem élvezhet oltalmat eredetmegjelölésként vagy földrajzi jelzésként, amely – figyelembe véve egy védjegy jó hírnevét és elismertségét – a bor mibenlétét illetően alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.”

28 E rendelet 104. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A Bizottság létrehozza és naprakészen tartja a borokra vonatkozó oltalom alatt álló eredetmegjelölések és oltalom alatt álló földrajzi jelzések nyilvános hozzáférésű elektronikus nyilvántartását. […]”

29 Az említett rendelet 106. cikke kimondja:

„A Bizottság – saját kezdeményezésére vagy egy tagállam, harmadik ország, illetve jogos érdekkel rendelkező természetes vagy jogi személy kellőképpen megindokolt kérésére – végrehajtási jogi aktusok útján határozhat az olyan eredetmegjelölések vagy földrajzi jelzések oltalmának törléséről, amelyek esetében a kapcsolódó termékleírásnak való megfelelés már nem biztosított.

[…]”

30 Ugyanezen rendelet 107. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„(1) Az [1493/1999] rendelet 51. és 54. cikkében, valamint a [753/2002] rendelet 28. cikkében említett bornevekre az e rendelet szerinti oltalom automatikusan érvényes. A Bizottság e borneveket felveszi az e rendelet 104. cikke szerinti nyilvántartásba.

[…]

(3) A 106. cikk nem vonatkozik az e cikk (1) bekezdésében említett, meglévő oltalom alatt álló bornevekre.

A Bizottság 2014. december 31-ig, saját kezdeményezésére, végrehajtási jogi aktusok útján dönthet az e cikk (1) bekezdésében említett, meglévő oltalom alatt álló bornevek oltalmának törléséről, amennyiben azok nem felelnek meg a 93. cikkben foglalt feltételeknek.

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

31 A Duca di Salaparuta egy Szicíliában (Olaszország) székhellyel rendelkező bortermelő társaság, amely több, a „Salaparuta” szót tartalmazó nemzeti és uniós védjegy jogosultja.

32 1989. július 13-án a „Salaparuta” megjelölést (511337. sz.) nemzeti védjegyként lajstromozták. 2000. október 25-én e megjelölést európai uniós szóvédjegyként is lajstromozták a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 33. osztályba tartozó áruk (alkoholtartalmú italok) tekintetében is. E védjegyeket azóta megújították.

33 A Salaparuta márkájú borok forgalmazása nem kapcsolódik a Szicíliában található Salaparuta (Olaszország) településhez. A Duca di Salaparuta székhelye ugyanis e településen kívül található, és a felhasznált szőlő nem onnan származik.

34 A decreto Riconoscimento della denominazione diorigine controllata dei vini „Salaparuta” e approvazione del relativo disciplinare di produzione (a „Salaparuta” ellenőrzött eredetmegjelölés elismeréséről és a kapcsolódó termékleírás jóváhagyásáról szóló rendelet, a GURI 2006. február 20-i 42. száma) nemzeti szinten elismerte a „Salaparuta” ellenőrzött eredetmegjelölést (a továbbiakban: „Salaparuta” EEM), amelynek célja a Salaparuta település határain belül található szőlőültetvényekről származó borok jelölése és oltalomban részesítése.

35 Ezeknek a boroknak az oltalmát később az egész Unióra kiterjesztették. Közelebbről a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy az 1493/1999 rendelet 54. cikke (4) bekezdésének megfelelően a Bizottság 2009. augusztus 8-án közzétette az m. t. minőségi boroknak a „Salaparuta” EEM-et tartalmazó listáját az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2009. C 187., 1. o.), és hogy ezt az EEM-et 2009. augusztus 1-jei hatállyal felvették a borokra vonatkozó oltalom alatt álló eredetmegjelölések (OEM) és oltalom alatt álló földrajzi jelzések (OFJ) elektronikus nyilvántartásába mint PDO-IT-A0795 oltalom alatt álló eredetmegjelölés (a továbbiakban: „Salaparuta” OEM).

36 2016. február 8-án a Duca di Salaparuta keresetet indított a Tribunale di Milano (milánói bíróság, Olaszország) előtt többek között a „Salaparuta” OEM, valamint a „Salaparuta” EEM törlése vagy érvénytelenségének megállapítása iránt, azon az alapon, hogy e megjelölések megtévesztőek, és egyébként is ütköznek a borokra bejegyzett, és az említett megjelölésekkel azonos szót tartalmazó Salaparuta védjeggyel, valamint az e társaságot megillető, ugyanezen szót tartalmazó és általa közismertnek tekintett egyéb védjegyekkel.

37 2021. február 16-i ítéletével a bíróság elutasította a keresetet azzal az indokkal, hogy a „Salaparuta” oltalom alatt álló megjelölés és az ugyanezen nevet viselő korábbi védjegy közötti ütközést azon szabály alapján kell feloldani, miszerint az oltalom alatt álló megjelölés elsőbbséget élvez a védjeggyel szemben, anélkül azonban, hogy megfosztaná a védjegyjogosultat attól a lehetőségtől, hogy bizonyos feltételek mellett továbbra is használja a védjegyet.

38 A Duca di Salaparuta az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést nyújtott be a Corte d'appello di Milanóhoz (milánói fellebbviteli bíróság, Olaszország), amely 2023. május 5-i határozatával az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. E bíróság lényegében úgy ítélte meg, hogy az 1493/1999 rendelet rendelkezései alapján oltalom alatt álló bornevek automatikusan oltalmat élveznek egy OEM uniós szintű elismerése révén. Az említett bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a „Salaparuta" EEM és az e megjelöléssel azonos szót tartalmazó korábbi védjegy közötti ütközést az 1493/1999 rendelet, különösen annak VII. melléklet F. 2. b) alpontja alapján kell feloldani, amely ezen oltalom alatt álló bornév nemzeti szinten történő elismerésének időpontjában hatályban volt. E melléklet ugyanis az oltalom alatt álló megjelölésnek az e védjeggyel szembeni elsőbbségére vonatkozó kritériumot állapított meg, a védjegyjogosult azon lehetőségének sérelme nélkül, hogy bizonyos feltételek mellett továbbra folytathatja ennek a védjegynek a használatát.

39 A Duca di Salaparuta felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben a Corte suprema di cassazionéhoz (semmítőszék, Olaszország), amely a kérdést előterjesztő bíróság, lényegében arra hivatkozva, hogy az 1493/1999 rendelet nem szabályozza az ilyen ütközéseket.

40 A Duca di Salaparuta e tekintetben előadja, hogy a fellebbviteli bíróság megállapításaival ellentétben a „Salaparuta" OEM az azonos nevű EEM helyébe lépett annak közzététele révén. Márpedig, tekintettel arra, hogy a „Salaparuta" OEM 2009. augusztus 1-jei időponttal került ténylegesen bejegyzése az E-Bacchus nyilvántartásba, vagy a 479/2008 rendelet 43. cikkének (2) bekezdését, vagy az 1234/2007 rendelet 118k. cikkét, vagy pedig az 1308/2013 rendelet 101. cikkének (2) bekezdését kell alkalmazni. Márpedig e rendelkezések kizárják valamely megjelölés oltalmát, ha – figyelembe véve egy védjegy jó hírnevét és elismertségét – a bor mibenlétét illetően alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. Ezenfelül azt állítja, hogy az 1493/1999 rendelet VII. melléklet F. 2. pontjának második albekezdésében előírt feltételekre tekintettel akadályoztatva van abban, hogy a Salaparuta védjegyet használja, annak ellenére, hogy alkalmazandó az e rendelkezés által előírt párhuzamos érvényesülés.

41 A kérdést előterjesztő bíróság először is rámutat arra, hogy fontos meghatározni az alkalmazandó oltalmi szabályozást egy olyan helyzetben, amelyet egyrészt 1989-ben lajstromozott közismert védjegyek, másrészt pedig egy 2006-ban nemzeti oltalom alá helyezett, az említett védjegyekben szereplővel azonos szót tartalmazó, majd 2009-ben uniós szinten közzétett és lajstromozott bornév közötti ütközés jellemez.

42 E tekintetben e bíróság arra keresi a választ, hogy a „Salaparuta" EEM-et úgy kell-e tekinteni, mint amely megőrzi joghatásait, és ennélfogva az 1493/1999 rendelet VII. melléklet F. 2. pontja második albekezdésének rendelkezéseit kell alkalmazni, vagy ellenkezőleg, e nemzeti oltalmat úgy kell tekinteni, mint amelyet felváltott a „Salaparuta" OEM uniós szintű elismerése, ily módon a 479/2008 rendelet 43. cikke (2) bekezdésének rendelkezéseit, illetve az azokkal megegyező, az 1234/2007 rendelet 118k. cikkében vagy az 1308/2013 rendelet 101. cikkének (2) bekezdésében szereplő rendelkezéseket kell alkalmazni az oltalom iránti kérelem elutasításának okaira vonatkozóan olyan esetben, amikor az oltalom – figyelembe véve a védjegy jó hírnevét és elismertségét – a szóban forgó bor mibenlétét illetően alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

43 Másodszor, amennyiben az 1493/1999 rendelet alkalmazandó, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy az említett rendeletben előírt oltalmi szabályozás kimerítő-e, vagyis lefedi-e a különböző megjelölések – köztük az oltalom alatt álló bornevek – párhuzamos használatának valamennyi esetét, vagy pedig egy közismert borvédjegy és az e védjeggyel azonos szót tartalmazó, később oltalom alá helyezett megjelölés közötti ütközés feloldható azon általános elv alapján, amely szerint a megkülönböztető megjelölések nem lehetnek megtévesztők.

44 E körülmények között a Corte suprema di cassazione (semmítőszék) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Az 1308/2013 rendelettel később felváltott 1234/2007 rendeletet megelőzően fennálló olyan megjelöléseknek a borágazatban OEM ként vagy OFJ ként történő lajstromozása, mint különösen a 2009. augusztus 8-i [»Salaparuta« OEM] – tekintettel a közismertsége és jó hírneve miatt a szóban forgó OEM vagy OFJ megtévesztővé tételére alkalmas korábbi védjegy által jelentett elutasítási okra (»az oltalom félrevezetheti a fogyasztót a bor valódi mibenlétének vonatkozásában «) – a [479/2008] rendelet 43. cikkének [(2) bekezdése], vagy még pontosabban az 1234/2007 rendelet 118k. [cikke] (később az [1308]/2013 rendelet 101. cikkének [(2) bekezdése]) hatálya alá tartoznak e – amely rendelkezés kizárja a rendelet által biztosított oltalomból az OEM-et vagy OFJ-t, amikor a szóban forgó elnevezés, »figyelembe véve egy védjegy jó hírnevét és elismertségét«, alkalmas a fogyasztók megtévesztésére –, vagy az említett szabály nem alkalmazható azokra az elnevezésekre, amelyek az uniós lajstromozás előtt már nemzeti oltalom alatt álltak a jogbiztonság elvének megfelelően (a Bíróság 2010. december 22-i Bavaria ítélete, C-120/08, EU:C:2010:798), amelynek értelmében főszabály szerint egy ténybeli helyzetet, kifejezett ellentétes rendelkezés hiányában, a megvalósulásakor hatályos jogszabályok tükrében kell megvizsgálni, aminek következtében az [1493/1999] rendeletben foglalt korábbi szabályozást kell alkalmazni, az eredetmegjelölés és a korábbi védjegy közötti ütközést pedig ez utóbbi rendelet VII. melléklete [F. 2. pontjának b) alpontjában] foglalt rendelkezések alapján kell feloldani?

(2) Ha az első kérdésre adott válasz szerint a jelen ügy tárgyát képező tényállásra az 1493/1999 rendeletet kell alkalmazni, akkor vajon a különféle jelek egymás mellett létezésével és a bornevek oltalmazhatóságával összefüggő valamennyi kérdést az 1493/1999 rendelet [VII. melléklet F. pontjában] foglalt szabályozás alapján kell megválaszolni, amelynek célja egy bor oltalom alatt álló eredetmegjelölése vagy [OFJ-je] és az azzal azonos, bor vagy szőlőmust tekintetében lajstromozott védjegy közötti ütközés feloldása, vagy a későbbi OEM-ek vagy OFJ-k érvénytelenségének vagy oltalmazhatósága hiányának más esetei is fennállhatnak a megkülönböztető megjelölések megtéveszthetősége tilalmának általános elve alapján, amennyiben a földrajzi árujelző a korábbi védjegy jó hírneve miatt a bor mibenlétét illetően alkalmas a fogyasztók megtévesztésére?”

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemről

45 A Bíróság Hivatalához 2025. február 14-én, illetve 28-án benyújtott beadványában a Duca di Salaparuta az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását kérelmezte a Bíróság eljárási szabályzatának 83. cikke alapján.

46 Kérelmének alátámasztására lényegében arra hivatkozik, hogy egyrészt a főtanácsnok indítványában téves ténybeli és jogi helyzetre támaszkodott az előterjesztett kérdések megválaszolásakor, és ennélfogva olyan érveket hozott fel, amelyeket a felek nem vitattak meg. Másrészt a Duca di Salaparuta azt állítja, hogy a Bíróság előtti tárgyalásnak az erre irányuló kérelme ellenére való elmaradása sérti az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt európai egyezmény 6. cikkében biztosított, nyilvános tárgyaláshoz való jogát.

47 Eljárási szabályzatának 83. cikke alapján a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel, illetve ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek, illetve az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikke szerinti érdekeltek nem vitattak meg.

48 E tekintetben azonban hangsúlyozni kell, hogy a főtanácsnok indítványának tartalma önmagában nem minősülhet ilyen új ténynek, különben a felek számára lehetséges lenne, hogy az ilyen tényre való hivatkozás útján válaszoljanak az említett indítványra. Márpedig a főtanácsnok indítványát a felek nem vitathatják. A Bíróságnak már volt alkalma hangsúlyozni, hogy az EUMSZ 252. cikk szerint a főtanácsnok teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva, nyilvános tárgyaláson indokolással ellátott indítványt terjeszt elő azokban az ügyekben, amelyek esetében az Európai Unió Bíróságának alapokmánya szerint a főtanácsnok részvételére van szükség, annak érdekében, hogy segítse a Bíróságot azon feladata teljesítésében, hogy biztosítsa a jog tiszteletben tartását a Szerződések értelmezése és alkalmazása során. Ezen alapokmány 20. cikkének negyedik bekezdése és az eljárási szabályzat 82. cikkének (3) bekezdése értelmében a főtanácsnok indítványával zárul az eljárás szóbeli szakasza. Az indítvány, mivel a felek közötti vitán kívül esik, megnyitja a Bíróság tanácskozására vonatkozó szakaszt. Nem a bíráknak vagy a feleknek szánt véleményről van tehát szó, amely valamely, Bíróságon kívüli hatóságtól származik, hanem maga az intézmény egy tagjának egyedi, indokolással ellátott és nyilvánosan kifejtett véleményéről (2025. május 8-i Beevers Kaas ítélet, C-581/23, EU:C:2025:323, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A jelen ügyben a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően megállapítja, hogy a Duca di Salaparuta által előadott tények nem tárnak fel egyetlen olyan új tényt sem, amely döntő jelentőségű lenne a Bíróság jelen ügyben meghozandó határozatára nézve, és hogy ez utóbbit nem olyan érv alapján kell eldönteni, amelyet a felek vagy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikke szerinti érdekeltek nem vitattak meg. A Duca di Salaparuta valójában a főtanácsnok indítványa egyes részeinek megalapozottságát kifogásolja, ami nem igazolhatja érvényesen az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelmét. Ezenkívül a Bíróság az eljárás írásbeli és szóbeli szakaszát követően minden szükséges információval rendelkezik, és így az ügy körülményei kellően fel vannak tárva ahhoz, hogy határozatot hozzon.

50 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy sem az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésében, sem az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében rögzített meghallgatáshoz való jog nem ír elő feltétlen kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy nyilvános tárgyalást tartsanak, továbbá nem követeli meg szükségszerűen, hogy valamennyi eljárásban tartsanak tárgyalást. Ez különösen akkor van így, ha az ügy nem vet fel olyan ténybeli vagy jogi kérdéseket, amelyeket ne lehetne megfelelő módon megoldani az ügyiratok és a felek írásbeli észrevételei alapján. A Bíróság eljárási szabályzata 76. cikkének (2) bekezdése éppen azt mondja ki, hogy a Bíróság dönthet úgy, hogy mellőzi a tárgyalás tartását, ha úgy ítéli meg, hogy az eljárás írásbeli szakasza során benyújtott beadványok és észrevételek alapján a határozathozatalhoz elegendő információval rendelkezik (lásd ebben az értelemben: 2021. december 21-i Euro Box Promotion és társai ítélet, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 és C-840/19, EU:C:2021:1034, 123. és 124. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 A fentiekre tekintettel az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemnek nem indokolt helyt adni.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

52 Az olasz kormány kétségbe vonja a nemzeti bíróságok hatáskörét olyan jogvita elbírálására, amelyben valamely uniós jogi aktus érvényességének kérdéséről van szó, arra hivatkozva, hogy amennyiben a Duca di Salaparuta a „Salaparuta” OEM bejegyzésének törlését vagy érvénytelenítését kéri, amely uniós jogi aktusnak minősül, az ilyen bejegyzés törlésére vonatkozó hatáskör az EUMSZ 263. cikk alapján az uniós bíróságok hatáskörébe tartozik.

53 Egyébiránt e kormány előadja, hogy a „Salaparuta” EEM-et soha nem támadták meg a nemzeti bíróságok előtt, annak ellenére, hogy a Duca di Salaparutát tájékoztatták a nemzeti elismerési eljárásról, és felhívták arra, hogy ezzel összefüggésben tegye meg észrevételeit.

54 Ebből következik, hogy ezek az állítások lényegében az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságának megkérdőjelezésére irányulnak.

55 E tekintetben meg kell állapítani egyrészt, hogy az oltalom alatt álló bornevek jegyzékének az 1493/1999 rendelet 54. cikkének (4) és (5) bekezdése alapján történő közzététele az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*, akárcsak a 479/2008 rendelet 51. cikkének (1) bekezdése alapján a borokra vonatkozó OEM-ek és OFJ-k elektronikus nyilvántartásába való bejegyzése, az oltalom alatt álló bornevek oltalmának automatikus jellegére tekintettel nem tekinthető olyannak, mint amely joghatásokat vált ki, és ennélfogva az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak minősül.

56 A Bíróság ugyanis lényegében úgy ítélte meg, hogy az 1493/1999 rendelet 54. cikke (5) bekezdésének megfelelően a tagállamok által 2009. augusztus 1-jéig eredetmegjelölésként elismert borneveknek a Bizottság által a borokra vonatkozó OEM-ek és OFJ-k elektronikus nyilvántartásába való bejegyzése nem tekinthető olyannak, mint amely a megtámadható jogi aktusokra jellemző kötelező joghatások kiváltására irányul (lásd ebben az értelemben: 2014. február 13-i Magyarország kontra Bizottság ítélet, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 63. pont).

57 Ennélfogva nem róható fel a Duca di Salaparutának, hogy nem közvetlenül az uniós bírósághoz nyújtott be keresetet a „Salaparuta” OEM-mel szemben.

58 Egyébiránt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 41. pontjában lényegében rámutatott, az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a bíróságok közötti párbeszéden alapul, amelynek kezdeményezése teljes mértékben a nemzeti bíróságnak az említett kérelem helytállóságára és szükségességére vonatkozó mérlegelésétől függ (2008. február 12-i Kempter ítélet, C-2/06, EU:C:2008:78, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2015. július 16-i Diageo Brands ítélet, C-681/13, EU:C:2015:471, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Igaz ugyan, hogy kizárólag a Bíróság jogosult megsemmisíteni valamely uniós intézményektől származó jogi aktust, ez nem változtat azon, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a jelen ügyben az értelmezésre irányuló előzetes döntéshozatal iránti kérelme keretében csupán azt kéri a Bíróságtól, hogy állapítsa meg az oltalom alatt álló bornév és a bor vonatkozásában lajstromozott, az ezen elnevezéssel azonos szót tartalmazó, közismert korábbi védjegy közötti esetleges ütközésre alkalmazandó uniós jogi keretet.

59 Másrészt a kérdést előterjesztő bíróság, nem pedig a Bíróság feladata annak értékelése, hogy milyen hatással van az alapügyre, ha a Duca di Salaparuta esetleg nem vitatta „Salaparuta” EEM-et az elismerésének időpontjában. Mindenesetre a vitatás hiánya nem gátolhatja meg a

kérdést előterjesztő bíróságot abban, hogy a jelen ítélet előző pontjában említetthez hasonló jogvitára alkalmazandó uniós jogi keret meghatározása érdekében értelmezésre irányuló előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel forduljon a Bírósághoz.

60 A fentiekből következően az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

61 Kérdéseivel, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 479/2008 rendelet 51. cikkét, az 1234/2007 rendelet 118s. cikkét és az 1308/2013 rendelet 107. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy a 479/2008 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése, az 1234/2007 rendelet 118k. cikke és az 1308/2013 rendelet 101. cikkének (2) bekezdése alkalmazandó az 1493/1999 rendelet 54. cikke alapján oltalom alatt álló valamely bornév és a borok vonatkozásában lajstromozott, ezen elnevezéssel azonos szavakat tartalmazó, közismert korábbi védjegyek közötti ütközés esetén, vagy pedig ezt az ütközést kizárólag ez utóbbi rendelet VII. melléklete F. 2. pontjának második albekezdése alapján kell feloldani.

62 Először is meg kell állapítani, hogy az 1493/1999 rendelet 54. cikkének (1) bekezdése úgy határozta meg az m. t. minőségi borok fogalmát, mint amelyek megfelelnek e rendelet VI. címe rendelkezéseinek, valamint az ezekkel kapcsolatban elfogadott közösségi és nemzeti rendelkezéseknek.

63 Az említett rendelet 54. cikkének (4) és (5) bekezdése a nemzeti jogban elismert m. t. minőségi borok uniós jogi oltalmát írta elő. Egész pontosan az említett rendelet 54. cikkének (4) bekezdése előírta a tagállamok számára, hogy továbbítsák a Bizottságnak az általuk elismert m. t. minőségi borok listáját, és tüntessék fel azokat a nemzeti rendelkezéseket, amelyek ezeknek az m. t. minőségi boroknak a termelésére és előállítására vonatkoznak. Ezen 54. cikk (5) bekezdése értelmében a Bizottság ezt a listát az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjának* C sorozatában tette közzé.

64 A jelen esetben a „Salaparuta” EEM az 1493/1999 rendelet 54. cikkének (1) bekezdése alapján az m. t. minőségi borok kategóriájába tartozik. Egyébiránt, amint az a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, e borok listáját e rendelet 54. cikkének (5) bekezdése alapján továbbították a Bizottságnak, és 2009. augusztus 8-án „Salaparuta” OEM-ként közzétették az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjának* C sorozatában (HL 2009. C 187., 1. o.).

65 Az 1493/1999 rendelet 52. cikkének (1) bekezdése értelmében egy m. t. minőségi bor jelölésére használt vidék nevét nem lehet a borágazat olyan termékeinek jelölésére használni, amelyek nem az adott vidékről származnak, és/vagy amelyek nem a vonatkozó közösségi vagy nemzeti előírásoknak megfelelően kapták ezt a megnevezést. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha egy tagállam egy helyi közigazgatási egység nevét használja egy m. t. minőségi bor jelölésére. E rendelkezés tehát olyan szabályt állapított meg, amelynek célja, hogy oltalomban részesítse a földrajzi elnevezéseket az azokat alkotó kifejezések bármely más jel által történő használatával szemben.

66 Ami az ilyen oltalom alatt álló elnevezés és az ezen elnevezéssel azonos szavakat tartalmazó korábbi közismert védjegy közötti esetleges ütközést illeti, az 1493/1999 rendelet VII. melléklete F. 2. pontjának második albekezdése úgy rendelkezett, hogy az ilyen ütközés a szóban forgó elnevezés és védjegy párhuzamos érvényesülésére vonatkozó szabályozás alkalmazásával oldható fel.

67 E rendelkezésből különösen az következett, hogy az olyan, borra vagy szőlőmustra vonatkozó közismert bejegyzett védjegy jogosultja, amely olyan szavakat tartalmaz, amelyek azonosak egy meghatározott termőhely nevével, folytathatja e védjegy használatát, amennyiben az az eredeti jogosultja személyének vagy az eredeti névadójának felel meg, azzal a feltétellel, hogy a védjegyet legalább 25 évvel a szóban forgó földrajzi névnek a termelő tagállam által az m. t. minőségi borokra vonatkozó közösségi rendelkezések szerinti hivatalos elismerését megelőzően jegyezték be, és hogy azt a védjegyet ténylegesen megszakítás nélkül használták. Ezenkívül az 1493/1999 rendelet VII. melléklete F. 2. pontjának harmadik albekezdése pontosította, hogy e védjegyekre nem lehet hivatkozni a különösen m. t. minőségi borok leírására használatos földrajzi egység nevének használata ellen.

68 Ebből következik, hogy az 1493/1999 rendelet VII. melléklete F. 2. pontjának második és harmadik albekezdése az oltalom alatt álló bornév elsőbbségét rögzítette az ezen elnevezéssel azonos szavakat tartalmazó, közismert korábbi védjegyekkel szemben, engedélyezve az ilyen védjegyek használatának folytatását az említett rendelkezésben előírt feltételek tiszteletben tartása mellett.

69 A jelen ügyben, mivel – amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik – a „Salaparuta” EEM-et 2006. február 8-án, vagyis az 1493/1999 rendelet hatálya alatt ismerték el, és mivel ez az oltalom alatt álló bornév az e rendelet 54. cikkének (1) bekezdése értelmében vett m. t. minőségi borokra vonatkozott, az ilyen elnevezés és az ezen elnevezéssel azonos szavakat tartalmazó, borok tekintetében lajstromozott korábbi közismert védjegyek közötti ütközést az említett rendelet rendelkezései, és különösen VII. mellékletének F. 2. pontja alapján kell feloldani. Ezt a következtetést támasztja alá az említett rendelet 54. cikkének (4) és (5) bekezdésére történő kifejezett hivatkozás is a „Salaparuta” EEM bejelentése és az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való közzététele során, amelyre a jelen ítélet 64. pontja is utal.

70 A Duca di Salaparuta mindazonáltal a nemzeti bíróságok előtt, valamint a Bírósághoz benyújtott észrevételeiben is hivatkozott a 479/2008 rendelet 43. cikke (2) bekezdésének, az 1234/2007 rendelet 118k. cikkének, továbbá az 1308/2013 rendelet 101. cikke (2) bekezdésének alkalmazására. Úgy véli ugyanis, hogy mivel a „Salaparuta” OEM új bejegyzését 2009. augusztus 8-án tették közzé, az új szabályok alkalmazandók az alapügyben szóban forgó ütközésre. E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ a Bíróságtól, hogy e rendelkezéseknek milyen hatása van az ilyen jogvita eldöntésére.

71 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet előző pontjában említett három rendelkezéssel az uniós jogalkotó előírta, hogy egyetlen név sem élvezhet oltalmat eredetmegjelölésként vagy földrajzi jelzésként, amennyiben valamely védjegy hírnevének fényében az oltalom félrevezetheti a fogyasztót a bor valódi mibenlétének vonatkozásában.

72 Végezetül meg kell állapítani, hogy a 479/2008 rendelet (5) preambulumbekezdésében foglaltak szerint a borágazatra alkalmazandó uniós szabályozást az említett rendelettel alapvetően átformálták a többek között a borok minőségéhez kapcsolódó célkitűzések elérése céljából. E rendelet, amely 2009. augusztus 1-jétől volt alkalmazandó, módosította és hatályon kívül helyezte az 1493/1999 rendeletet.

73 Bár kétségtelen, hogy az új oltalmi szabályozás a bornevek oltalmára vonatkozó valamennyi kérelmet alapos vizsgálatnak veti alá, amelyre két szakaszban, azaz nemzeti, majd pedig uniós szinten kerül sor, a Bizottság pedig valódi döntési hatáskörrel rendelkezik, amely lehetővé teszi számára az eredetmegjelölés vagy földrajzi jelzés oltalmának megadását vagy a kérelem elutasítását (lásd: 2014. február 13-i Magyarország kontra Bizottság ítélet, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 74. pont), ugyanakkor ez nem alkalmazandó az 1493/1999 rendelet 54. cikke alapján már oltalom alatt álló bornevekre.

74 E rendelkezésnek megfelelően a tagállamok valóban továbbították a Bizottságnak az általuk elismert m. t. minőségi borok listáját, amelyen minden m. t. minőségi bor esetében feltüntették azokat a nemzeti rendelkezéseket, amelyek ezeknek az m. t. minőségi boroknak a termelésére és előállítására vonatkoztak. Ezt követően, e rendelet 54. cikke (5) bekezdésének megfelelően, a Bizottság – további vizsgálat lefolytatása nélkül – egyszerűen közzétette ezt a listát az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjának* C sorozatában.

75 A 479/2008 rendelet 51. cikkének (1) bekezdésében foglalt átmeneti rendelkezés alapján az 1493/1999 rendelet 54. cikkével összhangban oltalom alatt álló bornevekre a 479/2008 rendelet szerinti oltalom „automatikusan” érvényesült. A 51. cikk továbbá pontosította, hogy a Bizottság ezeket a megjelöléseket bevezeti a borokra vonatkozó OEM-ek és OFJ-k nyilvános hozzáférésű elektronikus nyilvántartásába.

76 Amint azt a 479/2008 rendelet (36) preambulumbekezdésében is megfogalmazták, az e rendelet 51. cikkének (1) bekezdésében előírt átmeneti rendszer célja az volt, hogy az új vizsgálati eljárás követelménye alól mentesítse az Unióban már létező eredetmegjelöléseket és földrajzi jelzéseket, valamint hogy a jogbiztonság érdekében korlátozza ezen eredetmegjelölések és jelzések törlésének alkalmazási körét (lásd ebben az értelemben: 2014. február 13-i Magyarország kontra Bizottság ítélet, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 57. pont).

77 Ugyanezt az automatikus oltalmat garantálta az 1234/2007 rendelet 118s. cikke, amelynek célja az volt, hogy a jogbiztonság érdekében fenntartsa a 2009. augusztus 1-je előtt a belső jogban és ily módon az 1493/1999 rendelet 54. cikke alapján uniós szinten már oltalom álló bornevek oltalmát (lásd ebben az értelemben: 2014. február 13-i Magyarország kontra Bizottság ítélet, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 56. és 58. pont).

78 Ugyanezt az automatikus oltalmi rendszert az 1493/1999 rendelet 54. cikke alapján oltalom alatt álló bornevek tekintetében a jogalkotó az 1308/2013 rendelet 107. cikkében ismét megerősítette, amely rendelet 2014. január 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte az 1234/2007 rendeletet, anélkül hogy érintette volna bizonyos rendelkezéseinek alkalmazhatóságát.

79 A jelen ügyben ebből az következik, hogy a 479/2008, az 1234/2007 és az 1308/2013 rendeletben előírt oltalmi szabályozás automatikus jellegére tekintettel az 1493/1999 rendelet 54. cikkének (4) és (5) bekezdésére való kifejezett hivatkozással bejelentett és az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjának* C sorozatában közzétett „Salaparuta” OEM-hez hasonló elnevezést a nemzeti szinten oltalom alatt álló bornév kiterjesztésének kell tekinteni, nem pedig új bejegyzés eredményének.

80 Ezt az értelmezést egyébként – amint azt a Bizottság észrevételeiben állította – a bornevek oltalmára vonatkozó szabályok fejlődése is megerősíti. Így a borágazatban a földrajzi jelzések elismerésének és oltalmának rendszerét előíró uniós jogszabályokat egymást követő szakaszokban fogadták el. A Bizottság helyesen hangsúlyozza, hogy az 1493/1999 rendelet néhány általánosan megfogalmazott alapvető szabályt tartalmazott, amelyek nem voltak

összhangban az élelmiszeripari ágazatban már hatályban lévő földrajzi jelzések rendszerével, mivel e szabályok a tagállamok által biztosított oltalom és az uniós szintű oltalom közötti átmeneti szakasz részét képezték.

81 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy valamely bornév számára biztosított oltalomnak a 479/2008 rendelet 50. cikkében, valamint az 1234/2007 és az 1308/2013 rendelet e cikkel egyenértékű rendelkezéseiben szabályozott törlése főszabály szerint nem volt lehetséges az 1493/1999 rendelet 54. cikkének megfelelően oltalom alatt álló bornevek tekintetében.

82 Ugyanis a 479/2008 rendelet 51. cikke (4) bekezdésének első albekezdése, valamint az 1234/2007 és az 1308/2013 rendelet azonos rendelkezései, nevezetesen a 118s. cikk (4) bekezdésének első albekezdése, illetve a 107. cikk (3) bekezdésének első albekezdése értelmében az ilyen megjelölésekre nem vonatkozott a törlés lehetősége.

83 Ugyanakkor a 479/2008 rendelet 51. cikke (4) bekezdésének második albekezdése, az 1234/2007 és az 1308/2013 rendelet azonos rendelkezéseihez hasonlóan, kivételt vezetett be e szabály alól, amely szerint 2014. december 31-ig a Bizottság kezdeményezésére azt a döntést lehetett hozni, hogy az 51. cikk (1) bekezdésében említett, oltalom alatt álló bornevek oltalma törölhető, amennyiben azok nem felelnek meg a 34. cikkben foglalt feltételeknek. Az uniós jogalkotó így a 479/2008 rendeletben előírt átmeneti szabályozás hatálya alá tartozó oltalom alatt álló elnevezések törlésének alkalmazási körét a kifejezetten előírt esetekre korlátozta.

84 Mivel ez az átmeneti rendszer az 1493/1999 rendelet 54. cikke alapján oltalom alatt álló bornevek oltalmának automatikus kiterjesztését írja elő, és mivel kifejezetten szabályozza továbbá ezen elnevezések törlésének alkalmazási körét, meg kell állapítani, hogy sem a 479/2008 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése, sem az 1234/2007 rendelet 118k. cikke, sem pedig az 1308/2013 rendelet 101. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazható az olyan ütközésre, mint amely az alapeljárásban fennáll.

85 A 479/2008 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése, az 1234/2007 rendelet 118k. cikke és az 1308/2013 rendelet 101. cikkének (2) bekezdése ugyanis a 479/2008 rendelettel bevezetett, a jelen ítélet 73. pontjában említett új szabályozás hatálya alá tartozó oltalom iránti kérelmekre alkalmazandó, nem pedig az 1493/1999 rendelet szerint elismert oltalom alatt álló bornevekre. Amint az magából az említett rendelkezéseket tartalmazó cikkek címéből – nevezetesen „Az oltalom iránti kérelem elutasításának okai” vagy „Az oltalom elutasításának további indokai” – kitűnik, e rendelkezések csak egy új elnevezés bejegyzése iránti kérelem közismert korábbi védjeggyel való ütközés miatt való elutasításának esetét szabályozzák, nem pedig az 1493/1999 rendelet 54. cikkének (4) és (5) bekezdése alapján már oltalom alatt álló elnevezés törlését.

86 Egyébiránt magából az utóbb említett rendelet VII. melléklet F. 2. pontja második albekezdésének szövegéből kitűnik, hogy e rendelkezés arra az esetre vonatkozik, amikor a borra vagy szőlőmustra vonatkozó közismert bejegyzett védjegy valamely elnevezéssel azonos szavakat tartalmaz, előírva bizonyos feltételek mellett e védjegy és ezen elnevezés párhuzamos használatának elvét. Következésképpen az uniós jogalkotó az 1493/1999 rendelet elfogadásának időpontjában szükségszerűen úgy ítélte meg, hogy az ilyen elnevezés valamely közismert korábbi védjegy létezése ellenére bejegyezhető.

87 Ráadásul, mivel a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 208., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 13. kötet, 4. o.), amely borászati termékekre nem

alkalmazandó, úgy rendelkezett 14. cikkének (3) bekezdésében, hogy az eredetmegjelölés vagy a földrajzi jelzés nem jegyezhető be, ha – figyelembe véve a védjegy hírnevét és elismertségét, valamint használatának eddigi időtartamát – a bejegyzés alkalmas volt arra, hogy a fogyasztót a termék valódi azonosságát illetően megtévessze, meg kell állapítani, hogy az uniós jogalkotó szándékosan nem ültette át ezt a rendelkezést az 1493/1999 rendeletbe.

88 Következésképpen a nemzeti szintű, majd később az Unió egészére automatikusan kiterjesztett oltalom alatt álló bornév, valamint a borok vonatkozásában lajstromozott, ezen elnevezéssel azonos szavakat tartalmazó, közismert korábbi védjegyek közötti ütközést az 1493/1999 rendelet VII. melléklete F. 2. pontja második albekezdésének rendelkezései alapján kell feloldani, mivel az uniós jogalkotó szándéka szerint az ilyen elnevezésnek elsőbbséget kell élveznie e védjegyekkel szemben, biztosítva ugyanakkor azok párhuzamos érvényesülésének lehetőségét.

89 Hozzá kell tenni továbbá, hogy e tekintetben nem bírnak jelentőséggel a TRIPS-megállapodás 22. cikkének, a Párizsi Uniós Egyezmény 10bis cikkének és a Madridi Megállapodás 3bis cikkének rendelkezései, amelyekre a Duca di Salaparuta hivatkozott, és amelyeket az előzetes döntéshozatalra utaló határozat is említett az 1493/1999 rendelet által biztosított oltalom állítólagosan hiányos jellegére vonatkozóan.

90 A TRIPS-megállapodás 22. cikkének (1) bekezdése azon megjelölést tekinti „földrajzi megjelölésnek”, amely a WTO valamely tagjának területéről, vidékéről vagy helységéből származó olyan termékre vonatkozó megjelölés, amelynek meghatározott minőségét, hírnevét vagy egyéb jellemzőit lényegében a földrajzi eredet határozza meg.

91 A Bíróság már kimondta, hogy a TRIPS-megállapodás rendelkezései – természetüket és rendszerüket tekintve – nem rendelkeznek közvetlen hatállyal. Így e rendelkezések nem is keletkeztetnek olyan jogokat, amelyekre az uniós jog értelmében magánszemélyek közvetlenül hivatkozhatnak a bíróság előtt (2024. február 27-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann ítélet, C-382/21 P, EU:C:2024:172, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

92 Ami a Párizsi Uniós Egyezmény 10bis cikkét illeti, amely többek között megtilt minden olyan természetű cselekményt, amely alkalmas arra, hogy valamelyik versenytárs áruival összetévesztésre vezessen, az e cikkben foglalt szabályokat úgy kell tekinteni, mint amelyek a TRIPS-megállapodással azonos joghatást váltanak ki. E tekintetben a Bíróság már kimondta, hogy az említett egyezmény bizonyos cikkeiben foglalt szabályok az Unió által kötött TRIPS-megállapodás részét képezik (lásd ebben az értelemben: 2024. február 27-i EUIPO kontra The KaiKai Company Jaeger Wichmann ítélet, C-382/21 P, EU:C:2024:172, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Pontosabban e megállapodás 2. cikkének (1) bekezdésében előírja, hogy annak II., III. és IV. részét illetően – amely e megállapodás 9–62. cikkét foglalja magában – a WTO tagjainak, köztük az Uniónak, meg kell felelniük a Párizsi Uniós Egyezmény 1–12. és 19. cikkének.

93 Ami a Madridi Megállapodást illeti, annak 3bis cikkéből az következik, hogy az e megállapodás hatálya alá tartozó országok vállalják, hogy a termék eladása, bemutatása vagy kínálása tekintetében megtiltják minden olyan reklámjellegű jelölés használatát, amely a nyilvánosság félrevezetésére alkalmas a termék származását illetően. Márpedig, mivel e kikötés lényegében hasonló a TRIPS-megállapodás 22. cikkéhez, úgy kell tekinteni, hogy az nem rendelkezik közvetlen hatállyal, és így nem keletkeztet olyan jogokat, amelyekre az uniós jog értelmében magánszemélyek közvetlenül hivatkozhatnak a bíróság előtt.

94 Mindenesetre e nemzetközi jogi rendelkezések nem alkalmasak arra, hogy megcáfolják az 1493/1999 rendelet VII. melléklete F. 2. pontja második albekezdésében foglalt szabályozás kimerítő jellegére vonatkozó következtetést.

95 A fenti megfontolásokra tekintettel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 479/2008 rendelet 51. cikkét, az 1234/2007 rendelet 118s. cikkét és az 1308/2013 rendelet 107. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a 479/2008 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése, az 1234/2007 rendelet 118k. cikke és az 1308/2013 rendelet 101. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazható az 1493/1999 rendelet 54. cikke alapján oltalom alatt álló valamely bornév és a borok vonatkozásában lajstromozott, ezen elnevezéssel azonos szavakat tartalmazó, közismert korábbi védjegyek közötti ütközés esetén, mert az ilyen ütközést kizárólag ez utóbbi rendelet VII. melléklete F. 2. pontjának második albekezdése alapján kell feloldani.

A költségekről

96 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A borpiac közös szervezéséről, az 1493/1999/EK, az 1782/2003/EK, az 1290/2005/EK és a 3/2008/EK rendelet módosításáról, valamint a 2392/86/EGK és az 1493/1999/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 29-i 479/2008/EK tanácsi rendelet 51. cikkét, a 2009. május 25-i 491/2009/EK tanácsi rendelettel módosított, a mezőgazdasági piacok közös szervezésének létrehozásáról, valamint egyes mezőgazdasági termékekre vonatkozó egyedi rendelkezésekről szóló, 2007. október 22-i 1234/2007/EK tanácsi rendelet 118s. cikkét, valamint a mezőgazdasági termékpiacok közös szervezésének létrehozásáról, és a 922/72/EGK, a 234/79/EK, az 1037/2001/EK és az 1234/2007/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 17-i 1308/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 107. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

a 479/2008 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése, a 491/2009 rendelet által módosított 1234/2007 rendelet 118k. cikke és az 1308/2013 rendelet 101. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazható a borpiac közös szervezéséről szóló, 1999. május 17-i 1493/1999/EK tanácsi rendelet 54. cikke alapján oltalom alatt álló valamely bornév és a borok vonatkozásában lajstromozott, ezen elnevezéssel azonos szavakat tartalmazó, közismert korábbi védjegyek közötti ütközés esetén, mert az ilyen ütközést kizárólag ez utóbbi rendelet VII. melléklete F. 2. pontjának második albekezdése alapján kell feloldani.

Aláírások